(1) . . . . . τίς η γραφη; τον Διόνυσον, ω παι, λησται Τυρρηνοι, λήψεσθαι αυτον ηγουμενοι, ως θηλυς τ' είη και αγύρτης χρυσους την ναυν υπο του εν αυτη κοσμου, γυναικά τ' αυτω ομαρτειν Λυδιας, και Σατυρους και αυλητας και ναρθηκοφόρον γέροντα και οίνον Μαρωνειον και αυτον τον Μάρωνα, και Πανας αυτω ξυμπαιζειν ακούοντες εν σχηματι τραγων αυτοι μεν έξεσθαι τας Βάκχας, αίγας δ' ωνήσασθαι ευθηνουσας η Τυρρηνων γη βόσκει. "

Φιλοστ. Εικόνες I. XVIII. Τυρρηνοί.

« Άλεξις δ' εν Κουρίδι περί τινος πλέον πίνοντος διαλεγόμενος φησιν (II 334 K).

ο μεν ουν εμος υιος, οίον υμεις αρτίως
είδετε, τοιούτος γέγονεν, Οινοπίων τις ή
Μάρων τις η Κάπηλος η (τις) Τιμοκλης·
μεθύει γαρ· ουδεν έτερον. ο δ' έτερος — τι αν
τύχοι ονομάσας; βώλος, άροτρον, γηγενης
άνθρωπος . "

Αθήναιος S. 443.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Υπόγεια(;) διά τον οίνον. Μάρωνες.

Φιλ. Σὺ δ' ὦ φιλοχρήματε, ἀμπελουργέ, τὴν ἐν ταύταις (Φιλοστ. Ηρω-
ταῖς ἀμπέλοις ἡ ἥδιον ἴσως ὅτι κεν σσωρις καθα- ικας
βαμῶν σοι δραχμῶν τῶν βαθρίων, ἄλλως δ' ἀποδώσῃ τὸ
γλεῦκος ἢ ἄλλῳ τὸν ἀνθοσμίαν, ὃν οἴκοι ἡ κατορω-
ρυγμένον φῂς ἔχειν ὥσπερ ὁ Μάρων; "

Σημ. αὐτογρ.- εκ των άνω δύναται τις ίσως να συμπεράνη
ότι κατά την αρχαίαν εποχήν "οι Μάρωνες" εφύλατ-
τον τον οίνον εν υπογείοις.